GS1379

Twenne

Nya och mycket wackra

Wisor,

Den Första:

Om Benrangels-Riddaren.

Den Andra:

Prestens Dotter i Taubenhain.

Båda sjungas som Alonzo den tappre och skön Imogene 2c.

WESTERÅS, 1836.
C. R. BJÖRKBOMS BOKTRYCKERI.
Exemplaret kostar 2 skill. Banko.

mod, din falskhet, dem straffar nu Gud! Min wålnad hos dig, i din brudliga skrud, Nu sitter och fordrar tillbaka sin brud, Och rycker i grafwen dig neder."

14. Sin arm kring den häpna nu lindade han; Förgäfwes deß jemmer man hörde! Och fort, med sitt rof, genom jorden förswann. Ej någonsin åter man Imogine fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och alltse'n hans slott Stått öde i långliga tider; Ty sagorna säga, att Imogines lott Är der, att, till ewiga straff för sitt brott, Begråta det öde hon lider.

16. Hwart år fyra gångor hon syns der igen, När midnatten spänt sina wingar; Med bröllopshwit skrud hon då wisar sig än, Och skriker, när Benrangels-riddarn, i den, Kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med rysliga skrål, Som blod utur dödskallar dricka, Och stöta tillhopa hwar sin multnade bål, Och tjuta: Alonzo den tappre, din skål! Och skål för din trolösa flicka!

Den Andra:

Prestens Dotter i Taubenhain.

I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain Går ett af de nattliga spöken, Det pustar så ängsligt wid löfsalens fot, Det raßlar och praßlar och spjernar emot, Likt dufwan, som gripes af höken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett bloß, Som sorgeligt flammar och skiner; Der har ingen wext hwarken rot eller hägn, Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott winden der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain Stod ännu i flor som en blomma, Och menlös war flickan, och wacker hon war, En mängd utaf Friare alla dar Till henne i Prestgården komma.

4. Der borta om bäcken, på kullen ett Slott Ser ned öfwer Byen i dalen, Det prålar så präktigt med rikdom och smak; Som speglar deß fönster, som stål är deß tak, Som glänsande silfwer, Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus: Von Falkensten, säger min saga. Åt Slottet såg Jungfrun beständigt på sned Beständigt slog hjertat när unga herr'n red, I lysande rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref, Omrandade med gyllene kanter, Han sände, infattad i perlor och guld, Sin bild uti hjertform, så nyter och huld, Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå, Haf mod att ge korgen åt alla, Långt bättre är lotten, som dig är beskärd, Dig tror jag den ståtliga Riddare wärd, Som bönder och gods kan befalla."

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord I hemlig förtrolighet språka Jag wäntar få höra mitt öde af dig: Kom — frukta för intet, förtro dig åt mig; Kom låt mig i afton dig råka."

9. "I afton wid midnatt, hör waktelens sång, I hwetåkern nedan om hagen, När näktergalhanen då lockar sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande ljud, Kom, låt mig ej blifwa bedragen."

10. Han kom, i sin yfwiga slångkappa swept Han kom

32. Hon dignade, maktlös till hand och till fot, Hon kröp till den löfbundna salen, Der tog hon sitt läger bland wißnande syön, På raßlande löf i den yrande snön, Der låg hon, bestörmad af qwalen.

33. En gråtande goße hon framfödde der Med wild, outsägelig smärta, Nu såg hon sitt ödes förfärliga mål, Hon ref ur det yfwiga håret en nål, Och stack i den upföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga mord, Ack! då hennes sans återwänder, Hon ryste af fasa för samwetets ljud: "Hwad gjorde jag nu, min Herre och Gud!" Hon ropte och wred sina händer.

35. Hon uppref med blodiga händer en graf Wid dammen inunder en backe: "Der hwile i Gud, min olyckliga son! Der hwile för alltid från jemmer och hån. Från steglen mig korparne hacke!"

36. Och detta är bloßet, som sorgligt och hemskt, Wid groddammen flammar och skiner; Der har ingen wext hwarken rot eller hägn, Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott winden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgårdens mur, Och högt ibland steglen och hjulen, Ser hennes dödskalle ännu från en stång — Ser ned öfwer grafwen, blott tre qwarter låg — Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig och blek, När nätterna steglen betäcka, Från galgbacken neder till groddammens strand Will släcka den lilla oroliga brand — Och suckar, och kan den ej släcka.

Den Första:

Om Benrangels-Riddaren.

En Krigsman så båld och en Fröken så grann,
De suto tillhop i det gröna;
De sägo med ömma begär på hwarann;
Alonzo den tappre, så kallades han,
Och hon, Imogine den sköna.

2. "Ack!" suckade han, då i morgon jag går
I främmande länder att strida,
Snart rinner för mig mer ej saknadens tår!
En rikare friares helsning du får,
Och hän får mitt rum wid din sida.

3. "Tyst, grymme! tyst, grymme!" war Imogines swar,
Och upphör att orätt mig göra!
Den heliga Jungfrun till wittne jag tar,
Att, lefwer du, dör du, min hand, mina dar
Blott dig, eller ingen, tillhöra."

4. "Om nånsin begärets och fåfängans bud
Mig från min Alonzo förleder,
Mitt högmod, min falskhet, dem straffe då Gud!
Din wålnad hos mig, i min brudliga skrud,
Då sätte sig, fordre tillbaka sin brud,
Och rycke i grafwen mig neder!"

5. Den tappre sig slet från den sköna i gråt,
Och drog till de heliga landen;
Men knappt årets tider följt solhwarfwet åt,
Så kom en Baron, uti glänsande stål,
Och bröd åt Imogine handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans förledande skick,
Snart kommo deß eder att wackla.

21. "O! we mig, att du mig till moder har gjort
Förr än du mig gjorde till maka! Se här, ack! se här
nu min grufliga lott, Den lön som jag bär för mitt
nesliga brott, Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig, snyftande, intill hans bröst, Hon
tigger, hon ber och hon gråter: "Den nesa, du gjort
mig, förbättra igen, Och är du densamme som gjorde
mig den, Så gif mig min ära nu åter."

23. Han swarade: "Flicka, det gör mig rätt ondt,
Det skall mig din Far få betala, Först gif dig tillfreds,
du skall finna hos mig Förplägning och skötsel, och sedan
med dig, Jag härom får widare tala."

24. "Ack! frågan är icke om skötsel och bröd; Det ger
mig ej åter min ära. Du swor en gång heligt att ta
mig till brud; Så kom då att nu, inför wittnen och
Gud, Af Fader och Prest mig begära."

25. "Narraktiga flicka! så mente jag ej; Hur kan jag
till hustru dig taga? Jag drar ju min härkomst af ade-
ligt blod, Och blott för din like kan du wara god: Min
Ätt skulle skämmas och klaga."

26. "Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan,
Min Husjungfru skall du få bliswa. Se'n har jag en
Jägare, wacker och ung — Han winner ditt tycke —
det kostar min pung Och spelet wi widare driswa."

27. "Att Gud dig, förrädiske, nedrige bof! Till helf-
wetet måtte fördömma! Som Fru jag wanärar ditt Ad-
liga blod; Men mins du den stunden då du hade mod
Din Ätt för din låga att glömma?"

28. "Så gå då och tag dig en Adelig Fru: Förskräck-
ligt skall bladet sig wända. Gud höre, Gud se och Gud
dömme oß nu! Och måtte en usling, så nedrig som du,
Din Adliga sång en gång skända!"

29. "Då känne du, niding! hur roligt det är För-
twisla om ära och lycka, Gör då på din skamliga lefnad
ett slut Och rasande dig genom tinningen skjut Och se'n
må dig dieslarne stycka."

30. Hon ryste förfärligt, men samlade sig; Så sprang
hon förtwisiad tillbaka, Bland törnen och tistlar, med
blödande hål, Förstörd och förwirrad till sinnen och själ,
Dem harmen och lidandet skaka.

31. "Hwarthän nu, hwarthän, o barmhertige Gud!
Hwarthän mig på jorden nu wända?" Förlorad, för-
twisiad till heder och hopp, Hon till den olyckliga träs
gården lopp, Att göra på lifwet en ända.